

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiæ Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamarter, Heinrich

Monachii, 1657

XI. Animam Gratiâ Dei pulchram fieri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XI. 73

erat. 3. de peccato. Malitia ergo non inueniatur in te, omnibus diebus vita tua; & erit anima tua custodita, quasi in fasciculo viuentium, apud Dominum Deum tuum. ait prudens Abigail 1. Reg. 25. Sicut agricolæ furculos, quos transplantare volunt, colligatos, in aqua, aut rore conseruant; sic Deus custodit animas iustorum, quos in cælo vult arbori vitæ æternæ inserere.

CONSIDERATIO XII.

Animam Gratiâ Dei pulchram fieri.

I. **Q**uam pulchra es, & quam decorâ charissima, in delitijs, Cant. 7. Gratiâ Dei Doctores Candorem vocant lucis æternæ, qui intellectum illustrat, inflammat voluntatem, ac totam animam nitidam facit. Tam nitidam, & pulchram, vt si eam videres oculis, cor tuum rumperetur præ gaudio; dixit olim Dominus S. Birgittæ 2. Revel. 18. Tam pulchram Gratiâ facit.

facit, vt S. Catharina Senensis, eâ sibi
 obiter semel ostensâ, lingeret illorum
 vestigia, qui allaborabant, vt homines
 è peccatis educerent. Tam formosam
 denique reddit, vt nullus hominum
 possit capere, & ipse Deus miretur,
 identidem in Cantico illud inculcans,
 Adulterum quendam, Deo puniente,
 sic deformârat peccatum, vt nec agno-
 sceretur ampliùs, neque domum ad-
 mitteretur à suis, sed ab omnibus refu-
 geretur, vt monstrum foedissimum.
 Eundem, per confessionem peccati re-
 cuperata Gratia Dei sic immutauit ite-
 rum, vt iam pulchritudinem eius, ac
 splendorem nemo satis posset mirari.
*Quemadmodum enim, si quis seniculum
 quempiam foeda scabie opertum, peste quo-
 que, aut morbo incurabili laborantem, in
 summa inopia, curandum assumens, ex
 templo sanum, & in flore ætatis constituat
 ita, vt ore splendorem, oculis iubar quod-
 dam ei aculetur; & omnes anteeat forma
 præstantiâ: purpurea insuper chlamyde,
 diademate, & omni regio cultu exornet.*

Sic

Sic
 etas
 cit
 Epl
 ter
 tio
 de
 tiff
 ani
 cij
 tu
 rib
 eni
 ter
 Sa
 præ
 Ve
 vt
 Sen
 præ
 del
 lib
 ni
 De

*Sic animam Dei Gratia, è peccatis edu-
ctam, elegantem, & mirè amabilem effi-
cit; quam, teste S. Chrysoftomo hom. I.
Ephes. ipsi Angeli & Archangeli vehemen-
ter affectent aspicere. Tam denique gra-
tiosam omnibus, vt sit ipsi etiam Deo
desiderabilis. Sanè Dei Filius, sapien-
tissimus formarum iudex, & amator
animarum, admiratur eam, & in deli-
cijshabet. Verùm hïc tu mihi pulchri-
tudinem virilem intellige, parem labo-
ribus cum iucunditate aspectus. Neque
enim fæmineos Gratia facit, sed appe-
tentes laborum, patientesque. Itaque
Sancti comparandi sunt sponso, & sponsa,
propter fortitudinem, & ob fœcunditatem.
Verùm illud observa, semper hoc illis inesse,
vt venustate & decore quodam enitescant.
Seruatúrque hoc ab illis, tum in edendis
praclaris facinoribus, tum etiam in fortiter
debellandis affectibus. ait S. Cyril. in Isa
lib. 5. tom. 5.*

*II. Concupiscet Rex decorem tuum; quo-
niam ipse est Dominus Deus tuus. Psal. 44.
Delicatum est iudicium, delicata con-*

E cupi-

cupiscentia regum. Babylonius quor-
 dam pueros eligi præcepit de semine
 regio, in quibus nulla esset macula, de-
 coros formâ, & eruditos omni sapien-
 tia, vt possent stare in palatio regis. At-
 que hoc tanta seueritate, vt eorum præ-
 fectus metueret capiti suo, si quid
 ex alicuius forma defluxisset. *Dan. 1.*
 Quantus ergo decor est animæ Gratiâ
 præditæ, quem Rex æternus concupi-
 scat? qui colores eius? quæ suauitas, vt
 Mentem infinitam afficiat, & excitet ad
 sui concupiscentiam? potestne pulcri-
 tudo in anima esse, quæ alliciat illam
 pulcritudinem infinitam, omnis pulcri-
 fontem, causamque effectricem, exem-
 plar, ac finem? Si pulcritudo est flos
 boni, qui apparentiâ suâ capit animos
 intuentium, placetque & amatur ideo,
 quòd ostendet, quæ bona sunt ipsis?
 quid est in anima tam floridum, vt in-
 tuentis se Dei capiat animum? quid est
 in ea, quòd ipsi Deo sit bonum? Nemi-
 ni pulcrum videtur, in quo non aliquid
 ipsi bonum appareat. Sancte Sancto-
 rum!

rum! Iudithæ olim tua bonitas contulit splendorem, & ideo hanc in ea pulcritudinem ampliauit, vt incomparabili decore omnium oculis appareret: quæ vt ornauit se vestimento suo, & stetit ante faciem principis militiae Assyriorum, *concussum est cor eius: erat enim ardens in concupiscentia eius. Iudith.*

12. Potestne sic etiam cor tuum Diuinum concuti aspectu animæ, quam ornasti Gratiâ tuâ, vt exardescas in sanctam eius concupiscentiam? Ita dicit Propheta; & vt augeat miraculum, addit causam eius concupiscentiæ; *Quoniam ipse est Dominus Deus tuus.* quasi diceret: Aliud alijs pulcrum est, ac placet; Domino autem, quia Deus tuus est, ô anima iusta, ideo tu places. Pulcritudo picturæ in imitatione rei consistit; sed rei pulcritudo in imitatione Dei, siue ideæ Diuinæ. Hic tuus. ô anima, decor est. Suam Deo Bonitatem, ac formam infinitam repræsentas per Gratiâ: neque est alius, extra Deum, cui ita possis placere; cui ita sis amabi-

lis: quia non est, extra eum, qui animo comprehendat pulcritudinem Gratiae. Cuinam igitur alteri placere velis, quando nemo alius tuam formam, & pulcritudine dignus est? Fore quoque illam valde speciosam, & incomparabili gloria coronatam docet Isaias, inquitus: Eris corona pulcritudinis in manu Domini, & diadema regni in manu Dei tui. Vnamquamque enim animam sanctam coronam comparare licet, ex multis flosculis composita, vel regio diademati, lapidibus Indicis fulgenti, & quod multiplicem, & variam habet elegantiam. Plurimae enim sunt Sanctorum egregia virtutes, & non est unum ornamentorum genus, sed multiplex, & diversum. S. Cyrillus, ad Isa. c. 62.

III. *Vulnerasti cor meum, soror mea sponsa; vulnerasti cor meum, in uno oculorum tuorum, & in uno cruce colli tui.* Cant. 4. Omnis pulcritudo rerum in partium consonantia, & claritate superfusa consistit: ut docet S. Dionysius *divin. nom. c. 4.* Ea convenientia & claritas, is decor & suavitas est animae Deo gratae,

vt

CONSIDERATIO XI. 77

vt minima quæque ipsius ei perplac-
 ceant. Nictus oculorum animæ sunt
 cogitationes, crines desideria. Vna eius
 cogitatio, vna affectio pia dulcissimè
 ferit cor Dei. Vno tantùm oculo paten-
 te prodibant feminae in Arabia, obnu-
 pto reliquo vultu. Tanto validius eo
 spiculum torquebatur in aspectantes,
 vt lancinaret quolibet ictu; & si radius
 radium feriret, suo eum affectu tinge-
 bat. Patet interim vnus tantùm oculus
 animæ, Fides; donec amoto velo, libera
 facie Deum aspiciat. Hoc oculo tanto
 certius illum tangit, quanto rectius de-
 stinat: tanto validius percutit, quanto
 gratiosius nictat, decoris interni ro-
 seum, vt S. Chrysostomus loquitur, iu-
 bar occultans. Iam quot desideria Gra-
 tiæ, quot pia suspiria, totidem sunt ia-
 cula, quæ grato vulnere cor Dei percu-
 tiunt. Ita decent, ita micant omnia.
 Dionysius Carthus, *art. 15. in Cant.* di-
 cit; quanto quis ad maiorem beatitu-
 dinem est electus, tanto amplius videri
 Christum pro eo perpeffum. Certè, si

crinis vnus eum conuulnerauit, non mirum, si totus, intuitu formæ totius, abiuit in vulnera; si necdum plaga peccatoris eius in cælo conuuit. Sed eam tu mihi pulcritudinem æstima, si tanta est vnus capilli gratia: ac simul etiam id reputa, quanta cura adhibenda sit tibi, ne quas distortas cogitationes, ne qua incompta desideria admittas. Nam fauciatur & his cor Domini, qui tam curiosè contemplatur minima queque; vt tota pulcra sis, amica eius, & macula non sit in te.

CONSIDERATIO XII.

Gratiam rapere Deum in sui amorem.

I. **P**ulchra es, amica mea, suavis & decora, sicut Ierusalem: terribilis, vt castrorum acies ordinata, Cant. 6. Tanta vis est pulcritudinis Gratiæ, vt Omnipotentem, cuius potestati nemo valet resistere, velut exercitus bene ordinatus, in sui deditionem